

Tajni prijatelj

Približavao se Božić i šesti razred bio je zabavljen pripremanjem proslave. Učiteljica je izmislila igru kojom će postići dobru klimu u odjeljenju i podsjetila djecu, da je Božić upravo vrijeme za jačanje prijateljstva i zajedništva. Igru je nazvala "Tajni prijatelj". Svaki je učenik napisao svoje ime na komadić papira i stavio u ovelu kutiju. Sve su dobro promiješali, a zatim je došlo ono najvažnije: svatko je uzeo jedan papirić iz kutije.

- Nitko osim vas neće znati ime koje ste izvukli - rekla je učiteljica - čak i po završetku igre. U slijedeća dva tjedna do Božića vi ćete činiti poseban napor da toj osobi budete dobri i da joj malim stvarima i znakovima pažnje život učinite ljepšim. Neposredno prije Božića svatko će izraditi ili kupiti mali poklon toj osobi, napisati ime svog tajnog prijatelja i staviti ga u kutiju za podjelu na samoj božićnoj svečanosti.

Učiteljica je znala, da se radi o vrlo skromnim i malim stvarima, ali je u tome vidjela zgodnu priliku da potakne svoj razred da budu pažljiviji jedni prema drugima.

Alen je bio peti u grupi koja je izvlačila papiriće s imenima. Bio je zauzet promatranjem učenika ispred sebe kako savija papirić prije nego ga otvori i pročita ime. Alen je posegnuo rukom među papiriće i uzeo jedan. Vratio se na svoje mjesto i otvorio ga. Sledio se. Samo je jedna osoba u razredu s kojom ne može biti dobar. I upravo je njega dobio. On nema povjerenja u njega. On ga prezire. Uuuuh! Nikola Albert. Taj crv. Taj mali uobraženi lopov. Alen je bio jedva u stanju, da mu kaže zdravo i to uz veliki napor. Inače ga je općenito ignorirao. Bila je to zaista loša sreća.

Alen je loše raspoložen išao kući. Prošao mu je cijeli vikend, a da nije mogao smisliti kako da krene u akciju. U ponedjeljak se pravio da ima gripu.

- Izlazi van! zvala ga je majka.
- Nije ti ništa. Možda se plašiš nekog ispita ili tako nešto. Silazi brzo i napravi si sendvič za ušinu. Kakva gripa.
- Da, to je to - pomislio je Alen – bolje je učiniti nešto nego ništa.

Vukao se sporo prema školi kad opazi da netko dolazi s druge strane. Nitko drugi nego Nikola. Nije bilo načina da ga izbjegne i ode u školu bez njega. Nikola mu mahne glavom, da mu dâ do znanja da ga je vidio.

- Što je, tu je – pomisli Alen, a zatim kaže glasno – Zdravo Nikola! Da li si dobro proveo vikend?

Riječi mu zapnu u grlu. Nikola ga pogleda iznenađeno. Ima li Alen vrućicu, što li? Obično je neljubazan i ne kaže ništa osim zdravo.

- Bilo je dobro, hvala – promrmlja Nikola i ne reče više ništa.

Dva dječaka su zajedno išla prema školi. Nikad im taj put do škole nije izgledao tako dug. Tek su prošli pola puta. Alen je postao ponovno mrzovoljan.

- Išao sam jučer u kino. Gledao sam "Natrag u budućnost". Jesi li gledao taj film?
- Ne – odvrti Nikola, želeći da je škola bliže nego što je.

Alen izvadi paketić pepermintu iz svog džepa. – Voliš li pepermint?

- Ne, hvala – odgovori Nikola.

Alen onda sam stavi bombon u usta ne znajući što da radi do ulaska u školu.

- Eto, tako je to – reče Nikoli kad su stigli u učionicu.

Nikola ga samo pogleda.

Alen se s olakšanjem spusti na svoje sjedalo. Kakvo mučenje. To je bilo teže nego ići zubaru. Što, oh što da učini? On ne može učiniti više napora da razgovara s Nikolom nego ovo danas. Bio je među prvima koji su izjurili van kad je zvono označilo kraj škole.

SPAŠAVAJ SE!

